

РЕШЕНИЕ

№ 1167

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **10059** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

А. Й., гражданин на Т., [дата на раждане], оспорва Отказ за издаване на виза вид „D” за Република България, постановен от завеждащ Консулската канцелария в Б. - Т., издаден на основание чл.10, ал.1, т.17 вр. чл.26, ал.3, ал.4, т.1 и т.4 ЗЧРБ.

В жалбата се поддържа, че актът е базиран на невярно предоставена информация от полицейски служители, извършили проверката в [населено място], която е необективна и дори тенденциозна. От разговорите, които Й. провел със съпругата си, установил, че тя никога не е заявявала, че не знае нищо за него и семейството му. Самият жалбоподател й е гостувал преди да сключат брак и е запознат с нейното положение. Действително, тя има три деца от мъжа, с когото е живяла, но той не ги е припознал. Обстоятелството, че неговият и на А. адрес съвпадат, не означава, че двамата живеят на съпругески начала. Мотивът в оспорения отказ, че турският гражданин и съпругата му не живеят заедно, е несъстоятелен, защото това няма как да стане без възможност чужденецът да пребивава в България. Й. разбрал от съпругата си, че се е преместила в друго населено място – [населено място], обл. Р., [улица].

Към молба на жалбоподателя от 29.10.2020г. е приложено Удостоверение за настоящ адрес изх.№ 228/ 21.10.2020г., издадено от кметство Т., според което Р. Х. А. е заявила последен настоящ адрес [населено място], [улица]. Поддържа се в молбата, че това е нов адрес, на който двамата съпрузи възнамеряват да заживеят заедно.

Искането до съда е за отмяна на акта, с който е постановен отказ, както и за

произнасяне с решение по реда на чл.12 от ЗЧРБ, с което да бъде позволено издаването на виза вид „D“.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител. Постъпило е становище от 11.12.2020 г. от неговия процесуален представител, с което се поддържат исканията, обективирани в жалбата.

Ответникът – завеждащ Консулската канцелария в [населено място], Т., чрез процесуалния си представител, отрича основателността на жалбата с аргументи, че отказът е постановен от компетентен орган, в определения от закона срок, както и, че същият е съобразен с отрицателното становище на службата за административен контрол на чужденци.

В писмено становище по съществуващото на спора от 23.02.2021 г. юрк. В. възразява срещу допустимостта на жалбата, която не съдържа позоваване за засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ, а в условията на евентуалност, оспорва доказателството за променен адрес на съпругата на жалбоподателя, тъй като преценка за съответствието на административния акт с материалния закон се прави към датата на издаването му съобразно чл.142, ал.1 АПК.

От фактическа страна се установява:

На 18.08.2020 г. турският гражданин А. Й. подава заявление до Консулска канцелария в Б.-Т. за издаване на виза вид „D“, към което са приложени Удостоверение сключен на 21.01.2020г. брак с българската гражданка Р. Х. А.; копие на документ за самоличност на съпругата; декларация от 18.06.2020г, с нотариална заверка на подписа на А., че ще осигури финансова и битова издръжка на турския гражданин на територията на Република България; декларация от двамата съпрузи, че по отношение на брака им липсват предпоставките на чл.26, ал.4 ЗЧРБ; договор за наем, сключен на 18.06.2020 г. между Р. С. Х., наемодател и А. Й., наемател, за временното (1 година) и възмездно (30 лв. месечно) ползване на недвижим имот с адрес [населено място], ул. „Ч. връх № 9а; декларация от наемодателя, че дава съгласие турският гражданин да бъде регистриран на адреса в договора; банково удостоверение за разполагаемост на средства по сметка, открита в У. Б. АД, както и справка за съдимост от Главна дирекция „Съдебен регистър и статистика“ към Министерство на вътрешните работи (Областно управление Конак), в която е отразено, че лицето А. Й. няма регистрации за съдимост.

На 04.01.2021 г. е постъпило становище от дирекция „Миграция“, към което е приложена докладна записка от 26.08.2020 г. на мл пи при група „Миграция“ в ОДМВР - Р.. В последната е отразено, че същия ден съвместно с пи М. и мл пи П. са посетили [населено място] и се срещнали с кмета К. Г., който споделил, че живее в селото повече от 20 години и познава както Р. А., така и Р. С. – мъжът, с когото тя живее на съпругески начала. При срещата с А. в снетите писмени обяснения тя посочила, че знае само първото име на съпруга си и нищо друго за него или бившето му семейство. Запознали се в интернет и след около месец турският гражданин дошъл на гости при неин съсед, където двамата се видели. След около 3 месеца на 21.01.2020г. сключили граждански брак в [населено място]. Й. обещал на А., че като дойде в страната, ще й купи къща в селото, за да живеят заедно. Съпругата казала още, че е прекратила отношенията си с Р. Х., тъй като той се напивал всяка вечер и

правел скандали.

Въз основа на снетата по описания начин информация по случая, началникът на група „Миграция“ при ОДМВР Р. изразява отрицателно становище по искането за издаване на виза вид „D“ на основание чл.24, ал.1, т.17 ЗЧРБ, позовавайки се на това, че съпругата на апликанта заявява писмено, че не познава добре съпруга си, виждала го е веднъж, не знае фамилното му име и рождената му дата, както и, че домакин по визата е мъжът, с когото тя е живяла на семейни начала и с когото имат три деца. Последният не е установен на адреса, по данни от АИС „Граничен контрол“ на 18.08.2020г. е напуснал страната, но дотогава (почти 7 месеца след сключване на брака) живял с нея в жилището.

Становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, позоваващо се на осъществената съгласувателна процедура от ТДНС Р., е, че агенцията не разполага с данни, че турският гражданин представлява заплахата за националната сигурност, съгласно чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

На 18.09.2020 г., Завеждащ консулска канцелария в Б. - Т., постановява отказ на виза „D“ по отношение на А. Й. на основание чл.10, ал.1, т.17 вр. чл.26, ал.3 и ал.4, т.1, т.2 и т.4 ЗЧРБ като отбелязва, че решението е взето след проведена съгласувателна процедура, в хода на която е установено, че съпрузите не живеят заедно и не поддържат контакт. Актът е подписан от В. Б., съветник ЗКК, Б..

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ДВ, бр. 97 от 2016 г.) е приет нов чл.10а, в който е регламентиран съдебният контрол по отношение на отказите за издаване на виза. Чл.10а, ал.4 ЗЧРБ определя, че отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека.

Според Ръководството по чл.6, §1 на Конвенцията по отношение на правото на справедлив съдебен процес и по-конкретно, Глава I, (b), т. 15 „При решаване дали е налице гражданско право, съдът следва да отиде отвъд рамките на това как изглеждат нещата, да анализира как националното законодателство класифицира конкретното ограничение и фокусът му да бъде върху същинското му значение“. В разглеждания случай, искането за издаване на виза вид „D“ касае лице, сключило граждански брак с българска гражданка и неговото право на семеен живот е гарантирано както от националното законодателство на Република България, така и по чл.8 ЕКПЧ, поради което съдът, въпреки липсата на конкретно позоваване на Конвенцията, намира жалбата за допустима. „видно от претендираното материалноправно основание за издаване на визата – чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ (жалбоподателят твърди, че е член на семейството на българска гражданка), както и приложените към заявлението документи (удостоверение за сключен граждански брак и декларация, че съпругата на жалбоподателя ще му осигури жилище и издръжка на конкретно посочен адрес на територията на Република България), жалбоподателят изразява намерение за установяване на територията на Република България с цел упражняване на правото му на семеен живот, което е основно право по чл. 8 от ЕКПЧ. Законодателят не е поставил изискване относно съдържанието на жалбата да сочи

конкретна разпоредба на ЕКПЧ, достатъчно е само лицето да претендира засягане на такова право“ – така опр. по адм. дело № 14117/2019 г. на ВАС.

Съгласно чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България. Съгласно Заповед № 89/11.10.2019 г. вр. със Заповед №95-00-254/03.10.2011 г., уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза в Генералното консулство на Република България в И., имат право да подписват и да връчват В. Б. – ЗКК и С. С. – аташе. Оспореният Отказ е подписан от ЗКК В. Б..

Актът е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него се съдържат реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимите нормативни актове – чл.10, ал.1, т.17 вр. чл.26, ал.3, ал.4, т.1 и т.4 ЗЧРБ, има и кратко описание на мотивите и съответно фактическо основание, кореспондиращо с цитираните разпоредби – съпрузите не живеят заедно, не поддържат контакт; съпругата писмено е декларирила, че не знае основна информация за съпруга си. Същата живее на семейни начала с друг мъж и има три деца от него.

Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, в който се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображенията, засягащи националната сигурност, поради което становище на ТДНС Р. ОДМВР- Р., че не възразява лицето да получи виза не е достатъчно при формиране на крайно заключение от решаващия орган.

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ, са предвидени фактически основания, при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения акт ответникът е визирал едно от тях.

Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно, благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативна даденост на две фактически основания – да бъдат установени, от една страна, целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Становището за отказ, дадено в рамките на съгласувателната процедура от ОД на МВР- Р., Група „Миграция“, кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че не се доказват действителни брачни отношения между жалбоподателя и българската гражданка. Изводите на органа са се подкрепят от установената фактическа обстановка в хода на проверката, а именно, че съпрузите не живеят заедно, виждали са се само веднъж, както и, че сключилата брак с турския гражданин българка не знае основна информация за съпруга си - чл.26, ал.3, ал.4, т.1 и т.4 ЗЧРБ.

Не са установени по несъмнен начин и условията за планирания престой предвид представения договор за наем, в който е посочен единствено адрес – този на мъжа, от когото съпругата на жалбоподателя има три деца без данни както представлява

имотът и каква част от него ще се ползва от турския гражданин и А.. В жалбата, въз основа на която е образувано делото, се сочи адрес в различно населено място – [населено място], а към молба от 29.10.2020г. – удостоверение за настоящ адрес на съпругата [населено място], [улица] без да е ясно какво представлява имотът на този адрес, годен ли е за обитаване, осигурено ли е необезпокояваното негово ползване от А. (по силата на договор, осъществявано владение, право на собственост). Удостоверението е неотнормимо към спора за законосъобразността на Отказ на виза, издаден на 18.09.2020 г., тъй като съответствието на оспорения административен акт с материалния закон се преценява към момента на постановяването му, съобразно чл.142, ал.1 АПК.

Представената по делото саморъчна декларация от съпругата на жалбоподателя не е подкрепена с доказателства, които да формират у съда убеждение за нейната истинност, поради което същата може да се цени само като изявление на автора си.

При този анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора право на разноси има само ответникът, но съдът не е властен да присъди такива при липса на заявено искане.

Така мотивиран, на основание чл.172, ал.2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Й., гражданин на Т., [дата на раждане] срещу Отказ за издаване на виза вид „D” за Република България, постановен от завеждащ Консулската канцелария в Б. – Т..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: